

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **Ing. E. P., CSc.**,
bývajúcej v B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou FUTEJ
& Partners, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Radlinského 2, IČO: 35 955 341, v mene a na účet
ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Daniel Futej, proti žalovanej **Slovenskej republike**,
zastúpenej Národnou bankou SR, so sídlom v Bratislave, Imricha Karvaša 1, **o náhradu
škody vo výške 3 141,06 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I
pod sp.zn. 12 C 198/2011, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave
zo 16. marca 2015 sp.zn. 6 Co 72/2015, 6 Co 73/2015, 6 Co 74/2015, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 16. marca 2015 sp.zn. 6 Co 72/2015,
6 Co 73/2015, 6 Co 74/2015 vo výroku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa
vo veci samej a vo výroku o trovách konania **z r u š u j e** a vec mu v rozsahu zrušenia
vracia na ďalšie konanie.

Dovolanie proti výrokom rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 16. marca 2015
sp.zn. 6 Co 72/2015, 6 Co 73/2015, 6 Co 74/2015, ktorými boli potvrdené uznesenia súdu
prvého stupňa z 28. januára 2015 č.k. 12 C 198/2011-557 a z 28. januára 2015 č.k.
12 C 198/2011-559 **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 3. decembra 2014 č.k. 12 C 198/2011-528
návrh na začatie konania pred Súdny dvorom Európskej únie podľa článku 267 Zmluvy
o fungovaní Európskej únie zamietol. Žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala náhrady škody
titulom nesprávneho úradného postupu Národnej banky SR pri výkone dohľadu
nad podielovým D. slovenské investície (ďalej len „D.“) zamietol a žalovanej náhradu trov
konania nepriznal. Mal za to, že rozhodnutie Súdneho dvora EÚ o položených otázkach je pre
vydanie rozhodnutia vo veci samej irelevantné. Z podrobne špecifikovaných dôvodov dospel

k záveru, že žalobkyňa v konaní nepreukázala jednu z troch podmienok vzniku zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., a to nesprávny úradný postup žalovanej. Pri zamietnutí žaloby vzal na zreteľ tiež to, že žalobkyňa sa domáhala uspokojenia svojej pohľadávky v konkurznom konaní, ktoré je vedené na Okresnom súde Bratislava I voči úpadcovi – D.. Uviedol, že ďalšie podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, vznik škody a príčinnú súvislosť s nesprávnym úradným postupom, už z dôvodu hospodárnosti konania súd skúmať nemusel, pretože všetky tri vyššie uvedené podmienky musia byť pre úspešné uplatnenie práva, splnené súčasne. Dôkazy navrhnuté žalobkyňou v konaní nevykonali, nakoľko z listinných dôkazov založených žalovaným v priebehu konania mal dostatočne preukázaný skutkový stav opísaný k jeho vyjadreniu k žalobnému návrhu. O trovách rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Okresný súd Bratislava I uznesením z 28. januára 2015 č.k. 12 C 198/2011-557 uložil žalobkyňi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 20 € podľa pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, do 15 dní od doručenia uznesenia.

Okresný súd Bratislava I uznesením z 28. januára 2015 č.k. 12 C 198/2011-559 uložil žalobkyňi povinnosť zaplatiť v lehote 10 dní od jeho doručenia súdny poplatok za vyhotovenie rovnopisov elektronických podaní, ktorý je 38,50 € (podľa pol. 20a Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch).

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 16. marca 2015 sp.zn. 6 Co 72,73,74/2015 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej, zamietajúcej časti vo veci samej, ako vecne správne potvrdil (219 ods. 1, 2 O.s.p.). Uznesenia súdu prvého stupňa o súdnom poplatku za podané odvolanie a o súdnom poplatku za vyhotovenie rovnopisov elektronických podaní potvrdil a odporkyňi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Uviedol, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, na jeho základe zistil správne skutkový stav veci a vec po právnej stránke správne posúdil. Napadnutý rozsudok je odôvodnený podrobne a presvedčivo. Stotožnil sa s dôvodmi napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 O.s.p.) na ktoré v podrobnostiach poukázal. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uviedol, že sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup zo strany Národnej banky Slovenska pri vykonávaní dohľadu nad činnosťou D.. K námietkam žalobkyne uviedol, že v postupe prvostupňového súdu nezistil ani žiadne procesné pochybenia vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu. Z obsahu zápisnice z pojednávania pred prvostupňovým súdom, ktoré prebehlo 3. decembra

2014, vyplýva, že zástupcovia účastníkov prítomní na pojednávaní netrvali na oboznámení listinných dôkazov ich prečítaním s odôvodnením, že ich obsah im je známy, čo je v súlade sa § 129 ods. 1 O.s.p. Vo vzťahu k uzneseniu o súdnom poplatku za odvolanie uviedol, že podanie žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa s účinnosťou od 1. októbra 2012 spoplatňuje súdnym poplatkom vo výške 20 €; v rovnakej výške sa v konaní o takejto žalobe vyberá aj súdny poplatok za odvolanie vo veci samej, ak bolo podané po tomto dátume. Podaním odvolania vznikla žalobkyňi poplatková povinnosť a súd prvého stupňa jej podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, prílohy tohto zákona, správne vyrubil poplatok 20 €. Potvrdzujúci výrok vo vzťahu k uzneseniu o súdnom poplatku za vyhotovenie rovnopisov elektronických podaní uviedol, že v prejednávanej veci bol poplatok vyrubený za vyhotovenie rovnopisov elektronických podaní, ktoré boli súdu prvého stupňa doručené v roku 2013, teda po termíne 30. septembra 2012. Preto je žalobkyňa povinná zaplatiť súdny poplatok v zmysle pol. 20a Sadzobníka súdnych poplatkov. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku, jeho potvrdzujúcim výrokom, podala dovolanie žalobkyňa. Navrhla ho zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu na ďalšie konanie. Namietala § 237 ods. 1 písm. f/ v spojení s § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O.s.p. Rozsudok odvolacieho súdu je podľa nej nepreskúmateľný pretože neprípustným spôsobom pracoval s doterajšou judikatúrou, keď judikatúru, ktorú považoval za vhodnú, citoval a rovnako dôležitú, pre ňu priaznivú, zamlčal (nepamenujú). Namietala tiež, že jej nebolo doručené vyjadrenie žalovanej k jej odvolaniu, čím jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v súvislosti s čím poukázala na rozsudok EŠLP vo veci Trančíková proti Slovenskej republike. Podľa jej názoru rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na nesprávnych skutkových a právnych zisteniach a vykonané dokazovanie je neúplné. V ďalšom texte dovolania rozoberala dôvody nesprávnych skutkových a právnych záverov odvolacieho súdu. Potvrdzujúce uznesenia o poplatkových povinnostiach označila za priečiace sa zákonu. Súdy jej vyrubili súdne poplatky, ktoré jej nemali byť vyrubené a tým jej odňali možnosť konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

Žalovaná navrhla dovolanie ako neprípustné odmietnuť. K odňatiu možnosti konať pred súdom žalobkyne, nedoručením jej vyjadrenia k odvolaniu uviedla, že toto vyjadrenie neuvádza žiadnu novú skutočnosť ani argumentáciu, ktorá by nebola právnomu zástupcovi žalobkyne známa, pričom poukázala na rozhodnutie EŠLP vo veci Ringier Axel Springer

Slovakia, a.s. Podľa jej názoru je treba tento prípad odlišiť od prípadu Trančíková proti Slovenskej republike nakoľko obsah jej vyjadrení musí byť žalovanej známy z iných skutkovo a právne identických súdnych predmetov konania prebiehajúcich na Krajskom súde v Bratislave už od roku 2013, pričom právny zástupca žalobcu/ov údajné nedoručenie vyjadrenia žalovanej k odvolaniu/iam doposiaľ (t.z. do júna 2015) ani nenamietal. Ďalej vo svojom vyjadrení podrobne rozoberala skutkový a právny stav veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade so zákonom § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), po tom čo nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti (dovolaním) napadnutého rozhodnutia, v zmysle ustanovenia § 243 O.s.p., skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovolaním žalobkyne nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), najvyšší súd v tejto veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a dovolanie smeruje proti takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nemá znaky uvedené v § 238 ods. 3 O.s.p. Predmetné dovolanie preto podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. prípustné nie je.

Podané dovolanie by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, len ak v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej

v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p. Povinnosť skúmať, či v konaní nedošlo k niektorej z nich vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že z hľadiska § 237 ods. 1 O.s.p. nie je relevantné tvrdenie dovolateľa o existencii vady uvedenej v tomto ustanovení, ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto vade skutočne došlo.

Dovolateľka procesné vady konania uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľka namietala, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

O vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide vtedy, keď sa účastníkovi odníme možnosť pred súdom konať. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok.

Európsky súd pre ľudské práva vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančíková proti Slovenskej republike (ďalej ako „Rozhodnutie“), v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel Európsky súd pre ľudské práva k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková

argumentácia. Zároveň sa v tomto rozsudku tiež vysporadúval s osobitosťami oproti rozhodnutiu vo veci Ringier Axel Springer Slovakia.

V rozsudku sa doslovne uvádza, že „požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali možnosť dozvedieť sa o všetkých predložených dôkazoch alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim, sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako ako na prvostupňové konanie, a to napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí vyvolať žiadnu novú argumentáciu“. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru.

Podľa názoru žalovanej by tento prípad mal byť odlišený od prípadu Trančíková z dôvodu, že obsah jej vyjadrení musí byť žalovanej známy z iných skutkovo a právne identických súdnych predmetov konania prebiehajúcich na Krajskom súde v Bratislave už od roku 2013, pričom právny zástupca žalobcu/ov údajne nedoručenie vyjadrenia žalovanej k odvolaniu/iam doposiaľ (t.z. do júna 2015) ani nenamietal. Najvyšší súd Slovenskej republiky v súvislosti s touto námietkou pripomína argumentáciu ESLP, že „je na účastníkoch konania, aby posúdili, či je potrebné sa k dokumentu vyjadriť alebo nie“ (ods. 39 Rozhodnutia). Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky je zo svojej činnosti známe, že žalobcami v týchto konaniach sú súkromné osoby, bývalí členovia D., každý sám za seba a každý v osobitnom konaní. Hoci aj zastúpení tým istým zástupcom právo oboznámiť sa s vyjadrením k odvolaniu sa vzťahuje práve na účastníka/účastníkov konania, ktorí sú v týchto konaniach na strane žalobcu rozdielni. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že v tomto prípade neexistujú akékoľvek osobitné okolnosti, vzhľadom na ktoré vyjadrenie žalovanej nemalo byť žalobkyni doručené.

Vychádzajúc z uvedeného bolo v preskúmvanej veci potrebné zohľadniť, že k odvolaniu žalobkyne (č.l. 549 spisu) sa písomne vyjadrila žalovaná (č.l. 567 spisu), žalobkyňa (dovolateľka) ale nemala možnosť dozvedieť sa o tomto vyjadrení a prípadne sa k nemu aj vyjadriť, lebo súd jej toto vyjadrenie žalovanej nedoručil. Opomenutím doručenia tohto vyjadrenia žalobkyni došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tým k odňatiu im možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

Uvedená skutočnosť, že došlo v konaní k procesnej vade podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť

považované za správne. Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu vo výroku, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil a v nadväzujúcom výroku o trovách odvolacieho konania zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

Keďže v prejednávanej veci dovolanie smeruje aj proti výrokom rozsudku odvolacieho súdu o súdnych poplatkoch, ktoré majú charakter uznesenia, jeho prípustnosť bolo treba posudzovať podľa ustanovenia § 239 O.s.p. V zmysle platnej právnej úpravy je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, alebo ak rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1, písm. a/ a písm. b/ O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie o právnej stránke zásadného významu, ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. c/ O.s.p.).

Uznesenie odvolacieho súdu v predmetnej veci nemožno podriaďiť pod žiaden dôvod prípustnosti vyplývajúci z ustanovenia § 239 O.s.p., lebo odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa (o súdnom poplatku) nezmenil, ale ho potvrdil a nerozhodoval ani vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Rovnako odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom uznesení prípustnosť dovolania nevyslovil a nejde o potvrdzujúce uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, ani o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolanie žalobkyne preto proti potvrdzujúcim výrokom o súdnom poplatku podľa ustanovenia § 239 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. nie je prípustné.

Prípustnosť dovolania žalobkyne by prichádzala do úvahy, len ak by v konaní, v ktorom bolo vydané, došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolaiteľka procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolaiteľka tvrdí, že jej v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

Judikatúra najvyššieho súdu dospela k záveru, že o odňatie možnosti pred súdom konať ide tiež vtedy, ak súd zastaví konanie z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku, i keď pre taký postup neboli dané procesné predpoklady (por. R 50/1997). O tento prípad ale v preskúmvanej veci nejde – v danom prípade nebolo konanie zastavené. Napadnutým uznesením bolo potvrdené uznesenie o vyrubení súdnych poplatkov. Samotným vyrubením súdneho poplatku sa však účastníkovi neodníma žiadne procesné oprávnenie a nedochádza k odňatiu jeho možnosti pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

Pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že so zreteľom na ňou opisované okolnosti jej boli vyrubené súdne poplatky v situácii, v ktorej jej nemali byť vyrubené, z rozhodujúceho – obsahového – hľadiska namieta, že napadnuté rozhodnutia súdov nižších stupňov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (por. § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (pozri aj dôvody uvedené vyššie).

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 239 O.s.p. a v dovolacom konaní

neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 23. marca 2016

JUDr. Oľga T r n k o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová